

Една вечеръ, когато Каролина щѣше да си легне да спи, кученцето захвана силно да лае. Тя го чу. Взе свѣтилника, запали свѣщъта и излѣзе на вѣнъ. Нощъта бѣше тъмна, като рогъ. Кученцето постоянно лаеше. Каролина разгледа хубаво по край кѣщата, хамбаря, изъ двора, прѣдъ плѣвника, нѣ не видѣ нищо. Върна се, влѣзе въ кѣщи. Кученцето не млѣкваше, а захвана още по-силно да лае.

Каролина постоя, почака, не я сдържа въ кѣщи, излѣзе пакъ. Гледа насамъ, нататъкъ — пакъ сѣщото: не видѣ нищо. Кога погледна подъ хамбаря, заблѣза единъ човѣкъ, който се бѣше скрилъ тамъ. Това бѣше единъ разбойникъ. Каролина припа назадъ и захвана да вика за помощъ. Тутакси съсѣдитѣ ѝ се събраха. Разбойникътъ уплашенъ, седѣше подъ хамбаря. Хората го уловиха, вързаха му рѣцѣтъ назадъ и го закараха въ участъка, гдѣто го затвориха въ една тъмна стая. На сутринъта, приставтъ на участъка, го разпита и той обади направо, защо се билъ скрилъ подъ хамбаря: намѣрението му било да убие госпожата и да обере домътъ ѝ. Слѣдъ единъ мѣсець сждѣтъ го осжди да стои затворенъ въ тъмницата до животъ.

Каролина благодари Богу отъ душа и сърдце, за гдѣто я избави отъ разбойника, като каза: „Азъ никога не се надѣвахъ, че едно бѣдно, малко кученце ще избави моятъ животъ, както азъ избавихъ неговиятъ.“

— Виждате ли, драги дѣца, че много пѣти и малкитѣ животни могатъ да избавятъ човѣка отъ явна опасность, могатъ да спасятъ и живота му. За туй, бждете милостиви къмъ тѣхъ, не ги бийте, а ги обичайте, радвайте имъ се!

г. Вратца.

Ив. М. Вариклечковъ.

